

MOTIVATSIOONIKIRI

Meil kõigil – pean silmas kunstnike liidu liikmetest kolleege, kunstnikke, kunstiteadlasi ja –töötajaid – on oma erialased ja tõised eesmärgid, väljakutsed, unistused. Me soovime olla oma tegevuses edukad ja tunnustatud - saavutada oma eesmärgid loojana, paljud meist ka loovettevõtjana. Me soovime, et ka teekond nende saavutusteni oleks huvitav, arendav, rahuldust pakkuv. Teame ka, et unistamisest üksi ei piisa – lennukate mõtete elluviimiseks tuleb teha igapäevaselt visa tööd, vahel lahendada keerukaid ja ebamugavaid küsimusi, leida jõudu ja motivatsiooni jätkamiseks igas olukorras.

Kolleegide otsustav argument aastal 2013, miks peaksin kandideerima EKLi presidendiks, oli: „Sa pead nüüd vastutuse võtma.“ Ma ei ole seda kahetsenud, ehkki närvirakke on kulunud märksa rohkem kui loomingulise töö või õpetamisega.

Võttes vastu selle väljakutse ning saades valituks EKLi presidendi kohale, ei innustanud mind – uskuge või mitte - võimuiha või edevus, vaid võimalus midagi olulist ja head korda saata, edendada Eesti kunsti. Soov jagada oma mõtteid ja ühiselt edasi liikuda on mind innustanud ka õppejõutöös. Samas olin aastal 2013 ja olen tänagi loominguline inimene, kes esimeses järjekorras samastab end sõnaga „kunstnik“.

Kunstnike liidu presidendiks ja asepresidendiks saab olla vaid liidu liige – ometi ületab mõlema tööülesannete palett kaugelt kunstilised küsimused, ulatudes juriidilistest vägikaikavedudest arhitektuurse planeerimiseni, matuse- ja peokõnede pidamisest turunduse planeerimise ja pressiteadete kirjutamiseni, valdkondlikes ümarlaudades osalemisest erinevate aruannete koostamiseni. Ka liidu liikmete majanduslikud, loomingulised ja isiklikud soovid, mured ning vastuolud jõuavad mõistetavalt juhatuse ette, olgu otsese kõnena või meeskonna vahendusel. Liidu meeskond on tubli, ent kaugelt liiga väike võimaldamaks olukorda, kus juhid saaksid tegeleda vaid juhtimisega, ilma ise vahetult panustamata. Tuge on ekspertide kaasamisest, kuid neilegi tuleb nõ poolele teele vastu tulla, et asjad tegelikult toimiksid.

Minu sõnumiks EKLi juhina aastatel 2013-2019 on olnud tõdemus, et loojad peavad jõuliselt ajama oma asja, liit aga vastutustundega jälgima, et igasugusel kunstil oleks eluõigus ja loominguline loopealne liigirikas. Mitmesugused kontseptsioonid ja praktikad, erineva käekirja ja iseloomuga kunstnikud on meie ühine rikkus – selles seltskonnas on hea olla vaatamata sellele, et kõik ei ole alati üksteise suhtes mõistvad või sõbralikud. Need on meie inimesed, kõik oma heade ja veadega.

Kunstimaastikul ja laiemalt kogu ühiskondlikus elus ei ole – nagu meie ilmastikuski - kaugeltki kõik ette ennustatav. Liidu suurim ülesanne on toetada stabiilsust ja luua uusi võimalusi, et professionaalsetel kunstnikel läheks paremini, et kunsti valdkond areneks jätkusuutlikult ja kasvaks ka kunstiteadlikkus.

Valimiskõnes 2013. aasta suurokogul lubasin evolutsiooni, mitte revolutsiooni. Usun jätkuvalt, et mõelda tuleb julgelt, ellu viia tasakaalukalt ja järk-järgult. Ehkki olen päritolult mitmendat põlve linlane, pean oluliseks talupidaja praktilist meelt ja tervet mõistust majapidamise korraldamisel. Neile väärtustele ning viimase 6 aasta jooksul kogetule ja õpitule tuginedes olen valmis EKLi tegevusse jätkuvalt panustama – seetõttu olen otsustanud kandideerida 30.04.2019 toimuval suurokogul EKLi asepresidendi kohale.

Vano Allsalu

P.S. Minu mõtteid EKList ka artiklis „Kunstnike liidust, armastusega“ (Sirp, 5.04.2019).